

TRIALLES

Héus aquí quatre mostres d'un recull que pretenc donar a la llum amb aquest títol: Trialles. És a dir, una mena d'antologia a l'inrevés. Són versos que no mereixen la meua plena aquiescència, però que no gosaria condemnar. Mercaderia que em triga de saldar. Vivim temps de llibertat i no pocs col·legues de les darreres plèiades també s'apliquen a esports extremosos, però en sentit contrari, emparats amb llur tendror. Doncs jo em permeto de portar a la fira articles així mateix tarats, protegit per la meua velledat. Tant ells com jo vindiquem, potser a la insabuda, el nostre dret al solaç. Çà com lla, la «poesia» no és un afer tan seriós com molts creuen. No som déus ni esperits alliberats, i l'home només coneix un afer seriós: el dolor. Per això, els treballs de l'home, fins i tot els més utilitaris, haurien de ser jocs. Penso que fóra, en certa mesura, la salvació. — P. Q.

SOCRÀTICA

A. J. F. F. M.

Interrogaren el filòsof:

—Mestre,

¿quin vici, d'entre tots, és el més digne
de pietat, respecte, o amnistia?

El savi respongué:

—Tants en meriten!

Nogenysmenys, n'hi ha un que compadeixo
molt especialment, fins a les llàgrimes...

—Digues-ne el nom, si et plau.

—Quasi no goso.

—Tots els deixebles t'ho demanen, parla!

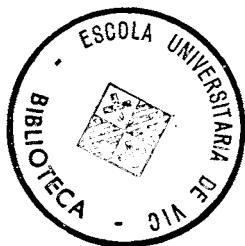
—Doncs em caldrà cedir: periodisme.

CONTRA EL CONSENTIMENT

La profanació passa de moda
i és lamentable tanta deixadesa.
Hem oblidat l'ofici de la roda
que serveix sempre la mateixa empresa
i alterna l'ombra i el *protagonisme*
entre l'acord, el trencament i el cisma.

Però no basta. Profanem les ares,
les corones, els bancs i les banderes,
la fama fraudulosa de les mares,
els juraments d'amor sense fronteres.
Profanarem, profanarem, procaços,
tots aquells nusos que aparencen llaços!

Apa, barrem tants de camins errívols.
Doncs xuclem el cervell dels operaris
intel·lectius, que en llurs cataus ombrívols
deixaten *veritats* —jueus i aris—;
també el magí de tants artistes frívols
i dels amants covards o sedentaris.
Per a déus, mestres, filisteus, estetes...
pires, patíbuls, glavis, metralletes!

NOTES DE VIATGE

Hem agafat el tren d'un quart de quinze.

Avions mai, que cauen perquè volen.
On són els globus? Ja no hi ha tartanes;
els automòbils pequen de plebeus
i han esdevingut armes homicides.
Les naus, fora de l'aigua, desserveixen.

Doncs bé, ferrocarril. I bon viatge,
que els trens sempre fan via per la via.

Els macassars, recollectors de caspa.
Hi ha rics que malaltegen a l'eslípíng
lluny de palau, de sanatori i clergue;
però també apadrina estrets concúbits.

Fragments de nit fugaços en ple dia,
minerals cirurgies monstruoses.
Mentre el túnel m'enterra em reconcentro;
sóc un extint condret i més que lúcid:
penso en la mort —com Llätzer— ja soferta.
Un exercici edificant, proveu-lo.

Parada, campaneig, pets de portella.
Un intrús amb maletes i camàlic;
però se'n torna llestament en veure
que la senyora no viatja sola.
Pregunto a Rita, que és a la finestra:
On som? A Reus com el seu nom indica.

Llisquen tant ara els trens que ja no brinden
al viatger l'amenitat, aquella
d'atribuir un estirabot demòtic
al rítmic so, com una lletania,
que abans feien les rodes contra el ferro.

Ara que és fosc apaga el llum, no riguis...

De cop Rita s'alzina, anguniosa:
Saps que avui som dimarts i dia tretze?
Li ha dit el periòdic que llegia;
al vagó és preceptiva la lectura.
Baixarem a la pròxima, doncs calma't.

Les supersticions cal sospesar-les,
puix que la fe és a penes una rifa
i el déu dels acimats, sempre en majúscula,
no es compromet amb els innumerables:
les víctimes, per sort, són de tercera.
Només hi ha déus petits per a la xusma,
franc-tiradors com xirinacs, invàlids.
L'atzar cedeix de grat a les catàstrofes
i així es *promociona*, el gran bandararra.

ENTREVISTA

Tu, ja tan vell, què en penses de la vida?
Doncs jo, tan vell, penso que és una merda.
Permet-me que escolii l'exabrupte.
Arrossego un lligall farcit de noses
per tal de no quedar-me sense feina.
Només el passat fóra el meu domini
si el pogués rescatar.

Desvarieges.

Quant al present ¿què sóc sinó un somnàmbul
que s'immisceix en el tumult dels altres?
Els mots amb què podria administrar-lo,
prop d'una Tal o un Tal de nova planta,
ja s'han dissolt. Pertanyen a una llengua
que va morir, sols per a mi, als meus llavis,
un vespre de tardor, jo i ell exsangües.
Els dies venidors...

De què cony parles?

Sóc un cometa que no es veu la cua
feta de cendres, temps difunt. Poeta
renyit amb la seva òrbita, s'estimba
cap per avall, ronsaire i en silenci.
Doncs més val que callem.

Santa paraula.